

Mindenre van erőm a Krisztusban

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg az út-találásról szóló csendesnapunkat záró igehirdetés alapigéjét – ahogyan megírva találjuk Pál apostolnak a Korinthusiakhoz írott második levele 12. fejezete 7.-től 10. verseiben, valamint a Filippibeliekhez írott levele 4. fejezete 12. és 13. verseiben a következőképpen: „hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe: a Sátán angyala, hogy gyötörjön. Emiatt háromszor kértem az Urat, hogy távozzék az el tőlem. De ő ezt mondta nekem: Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz. Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy *Krisztus ereje lakozzék bennem*. Ezért – *Krisztusért* – örömöm telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban, mert *amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős*. Tudok szűkölködni, és tudok bővölködni is, egészen be vagyok avatva mindenbe – jóllakásba és éhezésbe, bővölködéssel és nélkülözéssel egyaránt. *Mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem*.” – Megváltó Urunk! Köszönjük, hogy utat mutatsz nekünk. Köszönjük, hogy odaadod saját magadat, hogy Benned találhassuk meg a mi utunkat, a mi célunkat és a mi boldogságunkat. Kérjük, hogy igéd erejében érezzük meg a Te erődöt, amely – *mindenre* elég! Ámen.

Kedves Testvéreim! **Pénteken azt gondoltuk át, hogy hol vagyunk. Tegnap azt gondoltuk át, hogy hogyan vagyunk párbeszédben Istennel és Jézussal. Ma érkezünk meg oda, hogy a megtalált Út-on haladva – amely nem más, mint maga Jézus – átérezzük *Krisztus erejét* – amely *mindenre* elég.** Az előbb ezt énekeltük: „elmúlt a régi, kezdhetem az újat, adj erőt nékem, hogy bátran induljak, új úton, mindig teutánad” (EÉ 431/3). Utána pedig így folytattuk: „Megáld új erővel, ad vigaszt bőven néked, és bajban nem hagy el” (EÉ 45/1). Érezzük át ezeknek az imádságoknak és áldásoknak az erejét. Legyen ez a nap új út, új erő a mi életünkben. *Tárujjon* fel ez az új erő nekünk a Krisztusban.

Hol vagyunk? Nagyon egyszerű erre a kérdésre a válasz. Az életünkben két alapeset van. Vagy az őemberben vagyunk – vagy a Krisztusban. Azt persze nem érdemes méricskélteni, hogy éppen most mennyire és hol. Az *irány* a lényeg. Nő-e bennünk a Krisztus, vagy csökken? Közelebb vagyunk Jézushoz, vagy távolabb? Remélem, hogy ennek a három napnak az is a tanulsága volt, hogy a Jézushoz való közeledésünk sokszor nem látványos. Nem mi szabjuk meg ennek a mértékét. Hanem: kapjuk. Azaz: nem a mostani pillanatot kell (*Nobel-díjból naprakészen: attoszekundumos...*) mikroszkóp alá tennünk, hogy lássunk benne minden részletet. Hanem: vissza kell tekintenünk az eltelt *egész évre*, hogy megérezzük a mozgásunk irányát. Úgy látjuk, hogy ilyen időtávban is távolodtunk Jézustól? – Akkor még jobban fogjuk érezni ennek a három napnak a vonzását! Érezzük meg azt a hihetetlen erőt, amely Jézusból árad! Az, hogy Jézusban vagyunk, az ugyanis nem egy eredmény, amelyet elértünk. Nem egy olimpiai győzelem, amelyért megküzdöttünk. **Az, hogy Jézusban vagyunk – öröktől fogva adott. Mert Isten behelyezett minket a Krisztusba.** Abba a Krisztusba, aki nem teremtett, hanem *örök időktől fogva – él. A Jézusban való állandó létünk – kiemel minket a földi nehézségekből és fájdalmakból. És beemel minket a ránk váró örök életbe.* Érezzük ezt meg!

„**Amikor erőtlén vagyok, akkor vagyok erős**” (2Kor 12,10b). Ugye milyen ravaszdinak tűnik ez a Pál, amikor ilyeneket mond? „*Csavaros eszű ember ez a Pál, úgy bizony! Szeret fejtörőket adni a 'közönségének', hogy megjegyzzék a mondanivalóját, mert az, amit mond, elsőre megdöbbenően értelmetlen...*” Tényleg megdöbbenően értelmetlen az, hogy amikor erőtlén vagyok, akkor vagyok erős? Plinius Pál apostol leveleivel egy időben, csaknem kétezer évvel ezelőtt írta e sorokat: „Kedves Maximusom! A minap az egyik barátom gyengélkedése vezetett arra a gondolatra, hogy a betegágyban vagyunk a legjobbak. Mert: melyik beteget kínozná a kapzsiság vagy kéjvágy? Nem rabja a szerelemnek, és nem töri magát tisztségekért. Közönnyel néz a vagyonra, és akármilyen kevese van, megelégszik vele: hiszen úgyis ott kell hagynia. Ilyenkor féli az isteneket, ilyenkor eszébe jut, hogy ő is ember, nem irigyel, nem csodál, nem néz le senkit. Nem lelki kedvét rágalmazó pletykák elmondásában és meghallgatásában. A fürdő és a gyógyforrás minden gondolata. És az a legeslegnagyobb gondja, a leghőbb kívánsága, hogy – ha ismét talpra áll – a hátralévő életében nyugodt és kellemes, azaz tiszta és boldog életet éljen. – Így: azt a tanulságot, amelyet a filozófusok annyi szóval és annyi könyvben akartak megtanítani, kettőnk számára igen röviden összefoglalhatom: egészséges napjainkban éljünk úgy, ahogy betegségeinkben elterveztük.”

Amikor erőtlén vagyok, akkor még arra sincsen erőm, hogy úgy igazán saját magam legyek. Ilyenkor nyílik meg a lelkem a legjobban arra, hogy meglátogasson engem Isten kegyelme. Miért? Mikor? Ha nem falazom be az ajtót, amelyen zörget Jézus. Zörget?? Dörömböl!! Már évek óta ott dörömböl Jézus az én lelkem ajtaján, csak még nem hallottam meg. Hát *nyissam ki a fülem!* Hát csendesedjek el már végre! Hát kerüljek már olyan elesett helyzetbe végre, amikor *egy szó sem jön ki a számon!* Mert, kedves testvéreim – *mert*: ebben a döbbenet, ebben a fájdalmas csendben végre, végre: meghallom Jézus zörgetését.

Az a szörnyűséges mértékű rohanás, ami a mi mindennapi feladatainkat egy úthengerré teszi, amely kilapít minket – a lényegét veszi el tőlünk. Mi a lényeg? Tóth Márton így fogalmazta ezt meg nemrégiben. „A szüleim kertjében töltöttem az első nyári szabadnapomat. A szőlőről szerettem volna levágni leveleket, hogy a fürtök jobban megérjenek. Tele volt a fejem elintézetlen dolgokkal. Egyszer csak, látom, hogy a levél helyett egy fürtöt vágtam le. Nagyon röstelltem magam. Ez, szegény, már soha nem fog megérni... Utána pörögtek tovább a gondolataim. Kisvártatva: megint levágtam egy fürtöt. Megálltam. Letettem az ollót. „*Ha ezt így folytatod, több kárt csinálsz, mint hasznot. Ha ezt csinálod, akkor legyél itt teljesen!”* Elkezdtem koncentrálni a szőlőtökékre. És ekkor történt valami nagyon váratlan. Hirtelen észrevettem, hogy *milyen szép a szőlő...*” **Isten legfontosabb tulajdonsága az, hogy – szép. Észrevettük-e már Isten szépségét, Jézus arcának a szépségét?** Nem a földi szépségét, hanem a Teljesség szépségét? Ha nem vettük még észre, hogy Isten szép, akkor vajon töltöttünk-e már a szemlélésében, a jelenlétében elég intenzív időt? Nem lenne fontos ezt végre elkezdni?

„*De hát Péter, a csendesnapnak mindjárt vége van. Hát pont most kell neked ilyeneket mondani nekünk?*” Tudjátok: a csendesnapnak még nincsen vége. És ne feledjétek: a Szentlélek szeret túlórázni... Különben is: az imádság nem idő kérdése. Az imádság felülről való. Ajándék, amelyet Istentől kapunk. Isten ideje pedig mérhetetlenül intenzív. Péter apostoltól tudjuk, hogy „nála egy nap annyi, mint ezer esztendő” (2Pt3,8). Küldjünk tehát fel szívből jövő hálaadást Urunknak – és tapasztaljuk meg azt az áldás zuhatagot, amely utána érkezik. Ahogyan az áldásban fürdünk, megnyílik a szemünk előtt Isten szépsége.

Ha nem kötelezettség a számunkra az ima, hanem csend, elmélyülés és várakozás, akkor erő támad bennünk. Sokszor csak lassan, fokozatosan. De néha áradás-szerűen. **Megtapasztaljuk azt, amit Pál: „a Krisztus ereje lakozik bennem”** (2Kor 12,9b). Krisztus a világ Ura, a dicsőséges és győzedelmes Pantokrator. **Krisztus ereje végtelen. Ennyit, „csak” ennyit lehet kapni az imában Tőle. De nemcsak az imában. Az úrvacsorában is. Éljük meg így ezt a mai úrvacsorát. Érezzük meg, hogy erőt ad. Éljük át azt, amit Pál: „mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem”** (Fil 4,13).

„Mert nem a félelem lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét” (2Tim 1,7). Mert – „csak egy *nem érhet véget*: az Úr kegyelme *megmarad*. Bár tűnnek ezredévek, és századok, mint a pillanat, népét *nem hagyja cserben, egyetlen hívét sem*. Ég-föld és minden angyal szolgálj Őt, dicsérd, áldd! *Zengd lelkem énekszóval az Úr nagy jóvoltát!*” (EÉ 45/3). Ámen.